

Гулбахор

ЁВВОЙИ УШШОҚ

Шеърлар

ТОШКЕНТ

Ғафур Ғулом номидаги Адабиёт ва санъат нашриёти
1993

*Фарғона вилояти Учкўприк тумани “Истеъдод” ижодкорлар
уюшмасининг буюртмасига асосан чоп этилди.*

Китобнинг зоявий-бадий савиясига муаллиф жавобгар

РОШИДОНДАН ҚАЙТИШ

Гўёки илк марта келдим жаҳонга –
Кўнглимни маст қилди гуллар, ифорлар.
Баҳор қадамидан шод Рошидонда
Оппоқ тушга ўхшар бу ўрикзорлар.

Боғдан ташқарида оламлар ғариб,
Нурларга макондир бу уйғоқ боғлар.
Кейин... тўла бошлар ернинг бағрига
Кузда етилгучи энг эзгин нола.

Не фожеъ кечади ҳар йил бошидан,
Бағрида минг йиллик орзу жўш уради.
Ва лекин ҳар баҳор ўжар Рошидон
Барибир туш кўрар, оппоқ туш кўрар.

Қайтаман. Фарғона. Юрагим ўртар.

Қўшиқ куйлолмайман шодумон ва шан.
Энди кўз ўнгимда сарғариб ётар
Оппоқ тушларидан айрилган Ватан.

* * *

Кенгликларга кетди чопқиллаб
Изтиробдан озод бўлган рух.
Афсунлари кетдилар қулаб,
Ялмоғизнинг дастлари мажрух.

Кел, бағримга босайин, майса,
Кел, қувончим бўлақол, чечак.
Ёруғ дунё, соғинчим сенсан,
Сиёҳ ранги кўзимдан кечар.

* * *

Хайр дейсан, кетасан узоқ,
Қадамларим етмас жойларга.
Мен осилиб қоламан титроқ,
Ортингдаги ҳафта, ойларга.

Кенгликларда кезасан менсиз,
Осмонда булутлар бўзарар.
Дарди пинҳон, армони сонсиз,
Булутлардан тўкилмайди зар.

Ёмғир мени эслатар осон.
Сен беркиниб оласан уйга.
Ўткир ханжар, йўқ, игна мисол
Ботиб борар хаёлим ўйга.

Бу ёмғирлар дилимда узоқ,
Узоқ куйлар ғамгин куйларни.
Қидирасан, топмайсан бироқ
Хаёлларим етмас кунларни.

1917 ЙИЛ. ОКТЯБРЬ ИНҚИЛОБИДАН СЎНГ

Томчилар кўп майда,
Шохларда исирға.
Аёзлар айлайди
Қушларни бадарға.

Қалбимдек титрайсан,
Қалдирғоч, дарддошим.
Сен бунда ётдайсан,
Эй менинг юртдошим.

Қузғунлар – босқинчи,
Юртингга тўймайсан.
Сен юрак очгин-чи,
Зарб емай қолмайсан.

Юраклар тошдан-а,
Ер шунча тормиди?
Сенга йўқ бошпана
Қузғунга бормиди?

Болангда не гуноҳ,
Бу юртдан кўчмоқда,
Ватансиз, бепаноҳ
Қайларга учмоқда?

Юракни қонатиб,
Нечоғли яйрайди?

Ўз тилни унутиб
Қай тилда сайрайди?

Айт, уни кучмасин
Ўзга юрт фароғи.
Ёдидан ўчмасин
Туркистон тупроғи.

Сен кетар манзилнинг
Иқболи йўқ эрур.
Бил, фақат элингнинг
Тонглари оқ эрур.

* * *

Қўй, мени алдама, гуноҳкор юрак,
Менинг ҳисларимни қонга ювасан.
Менга керак, ахир, рост сўзинг керак,
Айт, кимни севасан, кимни севасан?

Афсунгар шамолга очаман бағир,
Ишқ деган нолани айтади тентак.
Дилгинам ёлғиздир, дилгинам сағир,
Ўзимни овутиб сўйлайман эртак.

Бор-йўқни унутиб кезаман боғлар.
Чексиз саволлардай ёғилар япроқ.
Дилнинг тутунида ечилмас боғлар,
Аламни ичаман ичган каби роҳ.

Фархунда лаҳзалар умримни ютар.
Мен бахтни тангридан оламан қарзга.
Телба қўшиқларим кимнидир кутар,
Ишқ эса сарсари, ақлдан озган...

* * *

Ҳолингдан ўртанар баҳорги ёмғир,
Кўлмакнинг кўзида ҳалқаланар ёш,
Осойиш тилайди нотавон кунлар,
Таскин сўз тополмай тутайди бардош.

Юзлари нам бўлган ўрик гуллари
Орзуларинг каби тўкила бошлар,
Шамоллар – бўроннинг бева, туллари
Аламдан боғларни тўзғитиб ташлар.

Армонлар аёвсиз хўрлагач сени,
Исёнкор руҳингни ёниб излайсан,
Бирдан сен ўзингни қоласан таниб –
Баҳор жилмаяди, севинар найсон.

ЁЛҒИЗ БОРАЁТГАН ҚИЗГА

Ортингга боқасан: ҳеч ким кузатмас,
Жунжикиб кетасан: сен – энди ёлғиз!
Ҳеч ким йўлларингни пойламас, кутмас,
Суронли шаҳарда ёлғизсан, эй қиз.

Осмонда на ой, на қуёш кўринмас,
Қушлар ҳам боғларда сайрайди рангсиз.
Илк бора кўрасан – лаҳзалар ёнмас,
Кунлар ўтаверар сокин, жарангсиз.

Ортингда ҳеч ким йўк:
Кўзингда томчи –
Тўқасан кунларнинг маҳзунлигини.

Илк бора туясан уйга элтувчи
Йўлларнинг шунчалар узунлигини.

САРАТОН ҚУЁШИ

(Манзара)

Қуёш кимни излар тентираб,
Кимга муштоқ у ёнаётир?
Тикилади бунча куйдириб,
Ерда кимни кўрган қачондир?

Тикилади ҳарорат билан,
Куйиб ётар ҳатто тупроқ-тош.
Заъфар рангга бўялди бирдан –
Куйиб кетди майсада бардош.

Юрак-бағри қонталаш-дилхун,
Таскин топмоқ эмасдир осон.
Ботиб кетар ловиллаган Кун –
Ёниб кетар оқшомги осмон...

* * *

Видолар айтаминим жим боқиб,
Юз бермас ҳеч қандай тасодиф.
Дунёнинг ташвиши жуда кўп –
“Бузмадик асабни” севги деб.

Яшайсан гўёки бемалол,
Яшайман гўёки бекадар.
Ва лекин юраклар бемажол,
Барибир юраклар тилкадир.

Алдайсан ўзингни, тонасан,
Алдайман ўзимни: севмайман!
Сен нега бунчалар ёнасан,
Муҳаббат, бўйнимни эгмайман.

Сен ўтдинг чакмоқдек, муҳаббат,
Қалбимда – ёнғиннинг излари.
Биз нега ўлмадик ўшал пайт
Чакмоқдан куйганлар сингари?..

* * *

Бу кеч ташлаб кетмас ягона илинж,
Бу кеч кўзларимда эрийди сабр.
Бу кеч ўйлайману ўйларим -- фалаж,
Ёруғ хаёллардан келмайди хабар.

Қалбимни сукунат юҳодек ютар,
Борарман қоронғу хонага сингиб.
Очиқ деразанинг рахидан тутар,
Шаббода киради енгил хўрсиниб.

Мен қулоқ тутаман титраган кўйи,
Бағрида бир ўй бор, тўла озорга.
Маҳзун хоналарда музлаб қолар куй,
Урилиб синади совуқ деворга.

Жаранглаб тўкилар гўзал оҳанглар,
Гўёки синади ҳар неки бунёд.
Қоришиб кетади самода ранглар,
Унутиб қўяман аслингни, дунё.

Сабр бутоғидан оғир узилар

Юрагим – умидсиз, қонталаш ғунча.
Тун бўйи Соғинчга айланар кўзлар
Ва тонгда шафақдай қизарар Соғинч...

КУЗГИ ШЕЪР

Мен юпанч тиладим ўксиган гулга,
Илтижо-ла боқар нечун дарахтлар?
Гулларни аёзлар ўлдириб бўлган,
Дарахтлар ишонар яшил бахтларга.

Бир қўшиқ тўкилар кўзига боқсам,
Совуқдан қунишган маънос қушларнинг.
Қўшиқлар келмади қалбимни ёқсам,
Бағрига кўмилдим унутишларнинг.

Туманлар бағрига ботгувчи Куннинг
Энг сўнгги нуридан тиладим шеърни
Теграмда сукутнинг бефарқ эпкини
Кунларни алдайди руҳсиз, эриниб.

Заъфарон фаслдан бир шеър тиландим,
Заъфарон хаёллар фақат гул рангли.
Сўнг гўзал шеър дея ўпиб йиғладим
Совуқдан жунжиккан кузги гулларни.

* * *

Ёмон, ёмон –
Айтар сўзинг тортиб олсалар,
Куйлаб юрса сендан бесўроқ
Қўшиғингни ўзга кимсалар.

Ёмон, ёмон –
Фожангдан беҳабар, кулсанг,
Ҳақиқатнинг ўйчан кўзига
Ҳавас билан қаттиқ тикилсанг.

Ёмон, ёмон –
Унут бўлиб қолганинг тамом.
Аммо-лекин
Ҳаммасидан ҳам
Сенга алам қилмаса – ёмон.

* * *

Мен эмасман бир пари ё хур,
Гуноҳимни билмайман, надир?
Балки шундан сўзларим тахир,
Мени тушун, мен севмаган зот.

Лахча чўғми бағримда кунда,
Юрак унсиз ўкирган тунда –
Дўзах шунда, қиёмат шунда,
Мени тушун, мен севмаган зот.

Хотиранинг бағрига оғир
Гуноҳимни белейман, ахир.
Ул хотира азобдан оғир,
Мени тушун, мен севмаган зот.

Бахтсизликка кўнмаган жонман,
Мен оғриқман, мен ҳаяжонман,
Азоблардан оқарган тонгман,
Мени тушун, мен севмаган зот!

ИШОНЧ

“Нега йўлиқтирди бизни шум тақдир?” –
Тақдирга тош отиб яшай бошлаймиз.
Ўтмишни эсламоқ таҳқирдир ахир,
Хотирани гўё кўмиб ташлаймиз.

Менинг сўнгсиз йўлим – ювош, оқ илон,
Олдинда, хув олдда ойдин манзил бор.
Мен бахтсиз эмасман, ўлмасман, инон,
Менсиз кунларингга сен ҳам яхши бор.

Кетарман – мажнуна, девона отим,
Кетарман оловга, сувларга қараб.
Ҳаммадан бўлакча, якто ҳаётим
Кимларга туюлар эрмак, масхара.

Менга ҳеч ачинма, юрагим катта,
Жоним ҳам қаттиқдир тош-метин қадар.
Муҳаббат ҳақида қўшиқлар айта
Ҳайрат изламоққа кетгум дарбадар.

ХАЛҚОНА

Тундай қаро сочида
Қорачиғим қотди-ё,
Кўздан оққан томчида
Минг йиллик дард ётди-ё.

Жоним сиғмаган хужра
“Уф”лайди кеча-кундуз.
Кундан етгани – ҳижрон,
Тундан-чи – йиғи унсиз.

Юраккинам, иккимиз
Йўлларда қоқинамиз,
Гоҳ ростга, гоҳида биз
Ёлғонга топинамиз.

Юзимизни бегона
Бахтлардан ўгираамиз.
Дардимизни пинҳона
Чизамиз, ўчираамиз.

Қувончни еб тўймаган
Армонлар қонсирайди.
Қотилликдан тоймаган
Муҳаббат жон сўрайди.

Юрагим, тизайлик байт,
Оҳангларга улайлик.
Бу қўшиқни муҳаббат
Мотами деб қўйлайлик.

Тундай қаро сочидан
Кўзимизни юмайлик...

* * *

Эй қиз,
Боши бахтларга кўмилган юлдуз.
Билибми, билмайми,
Бахтимни мен билан
Тенг талашган қиз.

Сенинг қадамингга чечак урилар,
Менга ўхшаб хазонлар эмас.
Хазонлар, хазонлар кўринавергач,

Ишонмай қўяман баҳорга.

Сен севги номини ёниб айтасан,
Абадий баҳорни қалбингда туйиб.
Мен – толқон соламан оғзимга.
Сен – қўшиққа айланасан,
Мен – бир тошга.
Сен – гунг елкага суянасан,
Мен – яна бардошга...

ШОИРНИНГ СЕВГИЛИСИГА

Шоирда илк бора кечган талпиниш,
Илк бора шеър бўлиб туғилган дилдор,
Сен қандай ололдинг шоир қалбини,
Айтгин-чи, қандайин сеҳрларинг бор?
Биринчи ва сўнгги дард бўл, Маъсумажон,
Шоирнинг қалбини бермагин ҳеч қачон.

Йўллар, йўллар узун, йиллар ҳам узун.
Бу йиллар йўлларга тўшамиш хазон.
Шоиринг сўрайди шеърларда маҳзун
Сен олиб қўйганинг – қалбини ҳамон.
Сўзимни тинглагин, Маъсума, опажон,
Шоирнинг қалбини бермагин ҳеч қачон.

У сени сўрайди қушлардан, боғдан,
Сўрайди телбавор телба дунёдан,
Армондан сўрайди, сўрайди оҳдан,
Нолилож сўрайди тушдан, рўёдан,
Сўроқлаб толмасин изингни, опажон,
Шоирнинг қалбини бермагин ҳеч қачон.

Унинг юраги кенг, улкан бир юртдир,

Ўзинг бўл бу юртнинг тоқ маликаси,
Юрагин ҳар зарби шеърлардир, ўтдир,
Бермагин, бошқага бера олмасин,
Сўзимни тинглагин, Маъсума, опажон,
Шоирнинг қалбини бермагин ҳеч қачон.

Сен – унинг қўшиғи, сен – шеърляти,
Сенда туришича шоирдир юрак.
Бермагин, қайтариб берган заҳотинг –
Шоирлик, қўшиқдан айрилар юрак.
Маъсума, шоирни ўлдирма, опажон,
Сен унинг қалбини бермагин ҳеч қачон!

КУЗ – МАЪЮС АЁЛ

Куз – маъюс аёлдир, оғир хўрсиниб,
Изғириндан сўрар – бахт қайда?
Аммо изғириннинг овози синиқ,
Билмадим, билмадим, деб айтар.

Куз – маъюс аёлдир, оғир хўрсиниб,
Далалардан сўрар тинимни.
Жавоб беролмайди, айтиб кўрсин-а, --
У кесиб ташлаган тилини.

Куз – маъюс аёлдир, оғир хўрсиниб,
Сўрайди ишқ деган азобни.
“Ишқми, қайда дейсан, пахтадан тиниб,
Эрта ўйлашим шарт яхобни”.

Куз – маъюс аёлдир, кўнгли бузилиб,
Сўрайди: яшаш-чи, у нима?!
Шу ерда овозлар қолар бўғилиб:
“Сен бундан сўз очма, индама...”

Куз – маънос аёлдир, кечар баридан,
Энди ҳеч сўрамас сўроқлар.
Тўкилиб тушади кузнинг бағридан
Сўнги саволлари – япроқлар ...

ЎРИКЗОРЛАР ҲАҚИДА

Бахт топгандек қувониб, ёш она боласига
Келтиради кафтида сап-сарғайган зардоли.
Оч ва нимжон боланинг қон югурар юзига,
Тиллами бу ё ўрик, оҳ, қанчалар ардоқли.
Ёш она эзилади: қачон тугайди офат,
Ўриқка жим термулар, болакайи нонга зор...

Очликдан титраб-қақшаб, елкага ортиб меҳнат,
Ғамга ботган элимни боқиб олди ўрикзор.
Болакай энди ота, сўйлаб берар ғамгинҳол:
“Кўплар илдиз чайнади, ўлиб кетди шўрликлар.
Хўб ўриқлар бор эди, болаларим, у маҳал,
Ўлимлардан асраган бизни ўша ўриқлар”.

Ўлганлар ўлиб кетди Ватаним деб, халқим деб,
Ҳеч йўқ дарахтга жонин куйдирмасми тириқлар?
Ўчоқларда оҳ чекар пахтазорга жой бериб,
Норғул йигитлар каби шаҳид кетган ўриқлар.

СОҒИНИШ

Сенинг тақдиринг, айт, қароми?
Ё менинг тақдиримми қаро?
Севгидан юрагинг адоми,
Ё менинг юрагимми яро?

Сен мени, мен сени кашф этиб
Яшаймиз. Барибир соҳирмиз.
Бахт излаб бахтсизликка етиб
Илохий севгига восилмиз.

Умрдан кўнглимиз тўлмаса,
Биз бахтли кунларга кетайлик.
Гуноҳлар бизлардан кечмаса,
Бизлар гуноҳлардан кечайлик.

ОНАМГА АЙТМАГАН СЎЗЛАРИМ

Она, ҳамон сирлар тўла жим айвондир,
Суратингиз суратимла ёнма-ёндир.
Балки шундай ҳамишалик ёнингизда
Юрмоқлигим қай кун тубсиз бир армондир.

Она, бир кун қошингиздан кетиб қолсам,
Суратимни тергайверинг, суратимни.
Сиз қарғаманг фақатгина журъатимни,
Она, бир кун ишқ қўлида ёнар ўлсам.

Ватан деган бир азобга сингиб кетдим,
Муҳаббат деб мен ўзимни адо этдим.
Телбалигим айтаверинг суратимга,
Фақат бундан сен қайт деманг, қайтиб нетдим.

Мажнунтолдан бахт ўтинсам телба деманг,
Дунёсига мен тупурсам, ғамим еманг.
Бу қурама оламларда мен сарсонман,
Ўтинаман, онажоним, дардга тўлманг.

Онажоним, юрагимда – далли туғён,

Давосини тополмасдан кетсам ёмон.
Ахир мени қийнаяпти ёлғиз армон –
Сулаймонлар ўлиб кетган, девлар омон.

ВАТАН ҚЎШИҒИ

Зиндонбоннинг ўзи бўшатгандаям
Учиб кетмоқ учун етмас нафасим...
Ф. Фаррухзода

Кўнгил, сен қушчасан, қанотинг – толғин,
Кўтариб учолмас фарёдларингни.
Маъсум кўзларингда тенги йўқ Соғинч,
Маъюс кўзларингда Ватаннинг ранги.

Яшиллик ичинда асрорсан, хайҳот,
Мурғаккинам маним, паноҳсиз қушчам.
Бу ёруғ дунёда эшитмас ҳеч зот
Фарёдинг ғорларни бузганида ҳам.

Кўзларингга боқсам – ўкинч ва озор,
Қўшиқлар тўкилар ҳорғин юракдан.
Дунёдай муаззам, қўшиқдай озод,
Зангори либосда кўринар Ватан.

Яна тушларингга кирар Ватанинг,
Толғин қанотингда яшарар Орзу.
Заифлик домида қолса-да танинг,
Толғин қанотингга ярашар Орзу.

Мунгликкинам маним, бўзлигим маним,
Бир сенми дунёда ватанга ошиқ.
Муқаддас эҳромим, буюк армоним
Сенинг кўзларингда яшаган қўшиқ.

Кўнгил, сен қушчасан, қанотинг – толгин...

ҚУШЧА

Қафасда туғилган қушгинам,
Шукрона ўқима кунингга .
Бир чимдим ташланган тариқни
Карам деб билмагил жонингга.

Қарагин, атрофга қарагин,
Қушлар бор, қучади дунёни,
Учарлар, на ўксик, на ғамгин,
Еярлар хоҳлаган донини.

Алар-да қафасда десалар,
Қушгинам, юрмагин ишониб,
Сен ўзинг қафасда яшасанг,
Қафас деб тушунма дунёни.

СУКУНАТ

Тоғларда сукунат, тошларда сукут,
Йиллар ҳам оғизга солар толқонлар.
Сукунат бағрига қулоғингни тут:
Андиша, кўркувдан қотади қонлар.

Овозимни бўғар хайқирган сарим,
Сукунат тилимга чўғлар босади.
Айтилмай ўлади қанча дардларим,
Сукунат сўзларни ойга осади...

* * *

Не замон ўтади кечганимдан сўнг –
Мен яна қайтаман ёниб, ёрилиб.
Қулоғимдан кетмас музлаган сўзлар,
Хаёлимда қолдинг ёвга эврилиб.

Бир азоб уйғонар сўлғин руҳимда,
Бир нафрат уйғонар, азизим, тонгдан,
Билсанг, нафратимнинг бағрида гуноҳ,
Билсанг, нафратим-да ўзидан тонган.

Мен сендан кечаман, яшай оламан,
Ватан эмассан-ку сенсиз тугасам.
Энди хаёлимга ёр бўпқоламан,
У мендан кетмайди, ўлади – ўлсам.

Бу хаёл ўртаниб қулайверади,
Дардли кўзларимдан тополмай маъни.
Сени оқлаб турар, оқлайверади
Юрагимнинг сенга содиқ ватани!

ИЛОЖСИЗЛИК

Бошим узра чарақлаган юлдузмиди, офтобмиди?
Менинг мажбур ютганларим аламмиди, зардобмиди?

Тарс ёрилмоқ қасдидадур не учундир юракларим,
Бу кун ёлғиз улкан юрак бўлди менинг тилакларим.

Бу тоғлар ҳам тоғлар эмас, тепалардир, хўкизлардир,
Бу дарёлар борар жойин билолмаган сўқирлардир.

Кенгликлар йўқ, улар асли оҳлар билан лим-лим тўла,

Дарддошим қолмади бир сендан бўлак.

* * *

Байрондан

Дил қоронғи. Тезроқ, эй ҳофиз!
Мана, арфа олтиндан, олгин:
Бармоқларинг югуриб нафис,
Уйғотсинлар жаннат оҳангин.
Кулфат дилдан юлмаган магар –
Умидларим қайта уйғонар.
Кўзда бўлса қотган томчилар,
Эрийдилар, қуйилиб томар.

Гултожимдек ёввойи қўшиқ
Куйла, майли. Шод куйлар эзар.
Йиғламоқни тиларман тошиб.
Йўкса портлар азобдан бағир.
Жафоларга тўйинди кўксим,
Азоб еди тинимсиз ва лек
Бу мудҳиш дам у тўлди лим-лим
Оғу тўла ўлим жомидек!

* * *

Кетасан.
Ташвишлар, дардлар измида
Дангаса кунларим судралади ланж.
Кетган йўлларингда, сенинг изингда
Кўзёшдай илиниб туради илинж.

Ўшанда кимсадан безиган руҳим

Эҳтимол юрмаган қайдадир дайдиб,
Ўзимни армонлар олиб кетса ҳам –
Сени армонларга бермайман қайтиб!

* * *

Ёдимга соларкан сени кун,
Кунларга алвидо айтаман.
Сен билан ёришса қаро тун,
Дунёга хайр деб кетаман.

Топдим деб ўйлаган бахтларим
Ўхшайди бутунмас, ёртига.
Наҳотки кетяпман ахтариб
Армонли қўшиқлар юртига.

Боряпман ўша юрт томонга,
Маҳалла, кўчалар қадрдон.
Тошлари урилар товонга,
Қоқилиб нигоҳим ногаҳон.

Кўчалар тош отар шу зайл,
Ва йиғлар кўчанинг тошлари.
Билмайин яшабман шунча йил –
Кўплигин юракда бардошлар...

СОҒИНЧНИНГ РАНГИ

Бугун ҳам ҳеч нарса бўлмади содир,
Фақат хотирамдан қиламан гумон...
Кўзларим йиғламай яшашга қодир.
Юрагим ҳар битта оғриққа нишон.

Бугун ҳам ҳеч нарса бўлмади содир,
Соатлар имиллаб ўтаверар тинч.
Не қилай, йўлларда тўкилмоқ бордир,
Йўлларимни кутиб йиғлайди Соғинч ...

Бугун ҳам ҳеч нарса бўлмади содир,
Фақат битта қунга камаяр аср.
Фақат дардларимни куйлайди оғир
Соғинчинг рангига бўялган фасл.

* * *

Энди сени севолмам,
Алвидо де, илтимос.
Яна ошно бўлмоқни
Кўнгил энди истамас.
Мен мисоли барг эдим,
Узилдим-ку оҳиста.
Ўртанмоқлик бас, дегин,
Дил ярадор оҳингдан.
Энди бекор, бефойда
Паноҳингга битганим,
Кўрганмусан узилган
Баргнинг шохга қайтганин?

* * *

Кетдим.
Шаббодалар қолди эргашиб.
Қайтдим.
Кўҳна мунглар толди эргашиб.
Келдим.
Юрагингга билмай, янглишиб,

Сўзлар
Ёниб ўтди кўксимни тешиб.

Юрак
Бошин урди суяқларимга.
Ночор
Ғариб эдим қаршингда, ахир.
Кечдим,
Кунларимни суяб сабримга.
Кечдим,
Толемга томса ҳам захар.

Бахт ҳам,
Бебахтлик ҳам бирга қоришар,
Умрим
Йиқилмоқда беҳуш ва ожиз...
Бу кеч
Юлдузларми кўкда йиғлашар,
Ёки
Кўзларимми йиғлайди юлдуз?

УХЛАМАГАН АЁЛ

Тун.
Зимистон бағрида юракдек ёнар
Ухламаган аёлнинг деразалари.

Тун.
Оқ кўнглидек оқ қоғозга
кўча бошлайди
Ухламаган аёлнинг ҳаяжонлари.

Сим-сиёҳ тақдирлардан
Териб олган ҳасратларини

Соча бошлар
Энди оппоқ қоғозга...
Ухламаган аёл кўзлари...

* * *

Бир титраб қўяру қулайди япроқ
Ғамгин хотирасин пойимга отиб.
У менинг ўзимга ўхшайди кўпроқ,
Бағримга босаман руҳ яқин тортиб.

Билмадим, бу оқшом гунгми, карахтми,
Фарёддан иборат қақшаган олам.
Биз маънос термулган танҳо дарахтнинг
Фарёд чекар қонли япроқлари ҳам.

Сукутли оқшомга бўлмайди чидаб,
Мажнунтол йиғлайди дардимни кўшиб.
Осмоннинг беҳудуд кенгликларида
Муаллақ қотади сен айтган кўшиқ.

Само қувончларга тўлади ҳали,
Юлдузлар чиқади тунга ясаниб.
Ва лекин юлдузлар қулар маҳали
Ишониб қолдирдим кимларга сани?

Йиғиси тинмайди мажнуна толнинг,
Еллар айрилиқдан бермоқда дарак.
Бир хўрсиниб қўяр, сўнг эса қонли
Япроққа айланар титраган юрак.

ТУЙҒУЛАР

Хаёлларнинг жоловин тортиб,
Орзуларни жим ютиш мумкин.
Ҳатто бахтнинг шаҳридан ўтиб,
Бахтсизликка юз тутиш мумкин.

Яшамоғи мумкиндир инсон
Чегаралаб имконларини...
Бўғолмайди лекин ҳеч қачон
Туйғуларин исёнларини!

* * *

Барибир бахтлиман ва фаррух,
Дунёда йўқ менинг ҳеч шўрим.
Қанчалар еткизсанг дард-андух,
Шунчалар шоддирман, тақдирим.

Ҳар битта кунимнинг бағридан
Қуйилар сирқираб азоблар.
Мен кечдим йилларнинг баҳридан,
Кўксимда адашар моҳтоблар.

Юрагим сир тўла сандиқдир –
Тоҳирни яширган, Тоҳирни.
Севгига юрагим жонлиқдир,
Юракни сўяди ҳар туни.

Эй азоб, барибир мен – омон.
Сеп қилиб сўзларнинг мулкени,
Мен бахтга турмушга чиқаман,
Ўлгали шодликдан бир куни!

* * *

Булут босди ёруғ осмонни.
Димланади ғамгин ҳаволар.
Бўға бошлар ёп-ёруғ тонгни
Бўғизига келган саволлар.

Кеча нуқси урди кундузга,
Димланади кўксимда юрак.
Топинаман жимгина сўзга,
Бироқ тундлик аримас сира.

Шамол эсар. Борлиқ силкинув.
Тилкаланар бўғиқ ҳолатлар.
Ишонаман, ёғилиб келур
Осмонлардан зангори хатлар.

Ўзбекистон узра булутлар...

БАҲОРГИ УЗУМЗОР

Танангдан сирқиган томчи ёш,
Турибсан бевадек хокисор.
Эй менга суюкли ватандош,
Сен нега йиғладинг, узумзор?

Навбахор бошингдан айланмиш,
Тилагинг нурлардай беғубор.
Табиат бир гўзал маҳвашмиш,
Сен нега йиғладинг, узумзор?

Қалдирғоч қайтди-ку бизларга,
Қанотин остида хабар бор.
Бўзтўрғай маҳкумдир бўзларга,
Сен нега йиғладинг, узумзор?

Эркними қидириб узалган
Қўлингни қирқарлар кўп такрор.
Бу қисмат ўзлигинг кўзлаган,
Шунданми йиғлайсан, узумзор?

Ғафур Ғулом номидаги Адабиёт ва санъат нашриёти

Адабий-бадиий нашр

ГУЛБАҲОР (Саидғаниева)

ЁВВОЙИ УШШОҚ

Шеърлар

Мухаррир *Раззоқ Абдурашид*

Рассом *А. Бобров*

Расм муҳаррири *А. Кива*

Техн. Мухаррир *В. Барсукова*

ИБ № 5135

Босмахонага 30.06.93 да берилди. Босишга 31.08.93 да рухсат этилди. Бичими 70x90 1/32. 2-нав босмахона қоғози. Адабий гарнитурга. Юқори босма. 1,75 шартли босма тобоқ. 1,78 бўёқ нусхаси. 1,3 нашр босма тобоғи. Жами 10000 нусха. 96 рақамли буюртма. Баҳоси шартнома асосида. 76-93 рақамли шартнома.

Ғафур Ғулом номидаги Адабиёт ва санъат нашриёти, 700129.

Тошкент, Навоий кўчаси, 30.

ЎЗР ФА “Фан” нашриётининг босмахонаси. 700170, Тошкент, акад. Ҳ. Абдуллаев кўчаси, 79.

Гулбахор.

Ёввойи ушшоқ: Шеърлар. – Т.; Ғ. Ғулом номидаги Адабиёт ва санъат нашриёти, 1993. – 48 б.

Чиқиш маълумотлари муаллиф: Гулбахор (Саидғаниева).

“Ёввойи ушшоқ” Гулбахорнинг энг сара шеърлари жамланган илк китобидир. У ўзига хос оҳор, теран мазмун, самимий куюнчаклик руҳи билан ажралиб туради. Азиз китобхон, мазкур тўплам Сизга ҳам маъқул бўлади, деган умиддамиз.